

trobestemmelser, idet sikkerhedsrådet gennem vetoretten kan afskæres fra at undersøge påstande om brud på konventionen. Vetoretten skabte også ulighed mellem de permanente medlemmer og andre stater. Konventionsudkastet kunne skabe et yderst farligt præcedens for nedrustning uden kontrol, og Frankrig kunne derfor ikke tilslutte sig det. Dette var dog ikke ensbetydende med, at Frankrig ikke tog afstand fra produktionen af biologiske våben. Tværtimod havde den franske nationalforsamling netop behandlet et lovforslag om forbud med udvikling, fremstilling, besiddelse, oplagring og erhvervelse af biologiske emner til andet end fredelige formål.

I sin tale i 1. udvalg udtalte udenrigsminister K.B. Andersen, at konventionsudkastet om forbud med biologiske våben, hvorom der nylig var opnået enighed, var et virkeligt omend begrænset fremskridt på nedrustningsens vej. Danmark havde stærkt håbet, at der også var blevet enighed om et forbud mod kemiske våben i almindelighed. Kontrolforanstaltningerne i forbindelse med et forbud mod kemiske våben er et højt kompliceret problem, der må løses på en måde, der tilfredsstiller alle landes velbegrundede sikkerhedsinteresser, og bestræbelserne herpå må fortsættes energisk og omgående.

Et med Danmark og et antal andre lande repræsenterende alle landegrupper som medforslagsstillere fremsat resolutionsforslag, der anbefaler udkastet til konvention om forbud mod biologiske våben, vedtoges uden afstemning. Frankrig erklærede efterfølgende, at såfremt afstemning var blevet gennemført, ville man have afstået. Plenarforsamlingen vedtog den 16. december 1971 resolutionsforslaget med stemmetallene 110-0-1. (Res. 2826 (XXVI)).

Såvel den afro-asiatiske gruppe som en gruppe østlige og vestlige lande, herunder Danmark, hvortil sluttede sig enkelte uforpligtede stater, fremsatte hver sit resolutionsforslag om de fortsatte bestræbelser på at tilvejebringe et forbud mod kemiske våben. Da de to forslag ikke adskilte sig væsentligt fra hinanden, sammenarbejdedes de til et, til hvilket Danmark også var medforslagsstiller. Resolutionsforslaget vedtoges uden afstemning. Plenarforsamlingen vedtog den 16. december 1971 resolutionsforsla-

get med stemmetallene 110-0-1. Frankrig afstod. (Res. 2827 A (XXVI)).

Det mexicanske forslag om indføjelser af en ny paragraf i konventionsudkastet kom ikke til afstemning, idet 13 uforpligtede lande og Sverige fremsatte et resolutionsforslag af tilsvarende indhold. Forslaget vedtoges med 96 stemmer for og ingen imod, medens 11 lande afstod, heriblandt 9 NATO-lande. Danmark og Norge samt Australien, New Zealand og Østrig stemte for. Efter afstemningen afgav Danmark en stemmeforklaring hvori det udtaltes, at Danmarks positive stemme ikke måtte fortolkes som en afvigelse fra vort principielle standpunkt om, at enhver nedrustningsforanstaltning for at være realistisk må kunne kontrolleres effektivt. Plenarforsamlingen vedtog den 16. december 1971 resolutionsforslaget med stemmetallene 101-0-11. (Res. 2827 B (XXVI)).

Den påtrængende nødvendighed af at standse nukleare og termonukleare forsøg.

(Dagsordenens punkt 29).

Spørgsmålet om indgåelsen af en aftale om et fuldstændigt prøvestop blev behandlet indgående under det forløbne års mødesamlinger i nedrustningsudvalget i Genève, uden at det lykkedes at komme problemets løsning meget nærmere. Forhandlingerne står fortsat på verifikationsspørgsmålet, hvilket prægede debatten i 1. udvalg.

USA erklærede sin fortsatte støtte til en aftale om et fuldstændigt prøvestop, såfremt dette kunne kontrolleres effektivt, hvilket efter amerikansk opfattelse måtte indebære inspektioner på stedet.

Sovjetunionen erklærede sig rede til at indgå en aftale om forbud med underjordiske kernevåbensprængninger på grundlag af national kontrol. Detektionsteknologien var nu så fremskreden, at det var muligt alene ved nationale foranstaltninger at kontrollere overholdelsen af en aftale om et fuldstændigt prøvestop. Sovjetunionen var parat til at deltage i en udveksling af seismologiske data under forudsætning af, at det foregik uden nogen form for international kontrol, og at det alene var nationale organer, der skulle vurdere de fremkomne seismologiske data.